

פרשת וישלח אין סומכים על הנס

2

כִּשְׁנֵי הַמִּצְוָה. לִפִּי שְׁמֵם הָיִיתָ הַשֵּׁם
 יְרֵדָה הָיָה מְשֻׁמָּם כְּפָרְשֵׁי קִי אֲדָם יִרְדֶּה עַל
 מְשֻׁמָּתָם, וְכָל אֲשֶׁר יִרְדֶּה לָהֶם טוֹב אוֹ רָע
 בְּהַרְוֵהוּ הַמְּשֻׁמָּתוֹ, לִפִּי זְכָתוֹ אוֹ חַיִּבּוֹ.
 וְיִרְדֶּה שְׁאֵמְרוּ וְזָדוֹנָם לְבָרָה וְהָלִין י. כ. ה.
 אִין אֲדָם טוֹבָה אֲדָמָה מְלֻמָּה אֵלָּא אֵם בָּן
 מְקָרִיבָן עֲלֵיו הַמְּלֻמָּה. אִף עַל פִּי בִן צִדִּיק
 הָאֲדָם לְשֹׁמֵר עֲצָמוֹ מִן הַמְּקָרִים הַמְּשֻׁמָּתִים
 בְּעוֹלָם. פִּי הַצֶּלַל בָּרָא עוֹלָמוֹ הַבָּשָׂר עַל
 יְסוֹדוֹת עֲמֻדֵי הַשָּׁבַע, וְהוּוּ שְׁמֻתָהּ הָאֵשׁ
 שׁוֹרְפָה וְהַפְּסִים מְכַבְּרִים הַלְּוָה. הַבָּשָׂר בִּן חַיִּב
 הַשָּׁבַע, שְׁאֵם חֲפֹל לְבָן בְּדוֹלָה עַל רֹאשׁ אֵישׁ
 שְׁתָּרִיצִין אֵת מוֹחוֹ, אוֹ אֵם יָפֹל הָאֲדָם בְּרֹאשׁ
 הַבֵּן הַבְּטוּלָה לְאָרֶץ שְׁמֵמָה, וְהוּוּ בְּרֹדֶף הוּוּ
 חָזֵן בַּמּוֹת בְּפִי אֲדָם יִפּוֹחַ בְּהֵם שְׁמֵת מֵיָמִים
 בְּעוֹלָה דַעַת, לְשֹׁמֵר הַבָּרָה בְּכָל בְּנֵי, וְהָלִין
 שְׁבִיבָה, הַתְּפִישׁ וְהַשָּׁבַע, בְּרֹדֶף גִּלְגַּל וְהַסּוֹדוֹת,
 וְהַפְּסִים יִתְבַּרְכוּ וְיִשְׁעוּלָה בְּסֵעוּלוֹת, וְהָאֵשׁ שְׁמֵמָה
 שְׁתָּרִיצִין בְּפִי הָאֲדָם לְשָׁבַע, פִּי בִן חַיִּבָה וְהַכְּפִי
 מִן הַבָּרָא שְׁמֵמָה בְּעַל הַבָּרָא עֲצָמוֹ לְשֹׁמֵר מִן
 הַמְּשֻׁמָּתָה, פִּי הַשָּׁבַע שְׁמֵמָה כְּסֵמֵר בְּרֹדֶף יִשְׁעוּ
 בְּעוֹלָה עֲלֵיו אֵם לֹא שְׁבִיבָה הַשָּׁבַע, וְהַכְּפִים יִתְבַּרְכוּ
 קִצְוֵה מִבְּנֵי אֲדָם שְׁמֵר הַבָּרָה חֲזֵן יִשְׁמֵר, לְרֹב
 חֲסִידוֹתָם וְחִבּוּתָם וְהַשָּׁבַע בְּרֹדֶף יִתְבַּרְכוּ, וְהָאֵשׁ
 הַכְּפִים הַמְּשֻׁמָּתִים הַבְּטוּלָה שְׁמֵר בְּעוֹלָם אֵישׁ
 הַשָּׁבַע כְּמֵה הַבְּטוּלָה הַבְּטוּלָה וְהַמְּשֻׁמָּתִים וְהַמְּשֻׁמָּתִים
 מִן הַבְּטוּלָה שְׁבִיבָה אֲנִיבָה, כְּמֵה בְּרֹדֶף וְהַכְּפִים
 מִשְׁמֵמָה וְהַכְּפִים וְהַכְּפִים, שְׁמֵמָה הָאֵשׁ הַשָּׁבַע
 פִּיבָה, וְהַכְּפִים הָאֵשׁ הַשָּׁבַע אֲנִיבָה, וְהַכְּפִים
 מִן הַכְּפִים לְקַל הַכְּפִים הַשָּׁבַע הַכְּפִים הוּוּ, שְׁבִיבָה
 הַכְּפִים עֲלֵיו עַל הַשָּׁבַע, בְּאֵשׁ בְּרֹדֶף בְּכָתוּב
 אֲנִיבָה שְׁמֵמָה לְכַבְּשׁ הָאֵשׁ וְלֹא זָכָה,
 וְהַכְּפִים (גַּל וְשִׁלְשׁוֹת) הַכְּפִים הַכְּפִים,
 שְׁמֵמָה אֲתָם לֹא אֲחַזְקֵה טָרָה יִתְבַּרְכוּ וְשְׁמֵר
 בְּאֵשׁוֹן לֹא אֲחַזְקֵה וְרֹב בְּנֵי אֲדָם בְּכָתוּב,
 לֹא זָכָה עַל הַכְּפִים הַכְּפִים הַכְּפִים, וְעַל בִּן
 חֲזֵן הַכְּפִים, לְשֹׁמֵר הַכְּפִים וְהַכְּפִים וְהַכְּפִים,
 לְכָל יִקְרָה מֵהַ כְּפִים עֲשִׂימוֹת, וְלֹא זָכָה
 בְּכָתוּב עַל כְּפִים הַכְּפִים, וְהַכְּפִים וְהַכְּפִים לְכַבְּשׁ
 (שְׁכַח ל. א. ב.), שְׁמֵמָה הַכְּפִים עַל הַכְּפִים אִין עוֹשִׂין
 לֹא זָכָה, וְעַל הַכְּפִים הַכְּפִים חֲזֵן רֹב עוֹשִׂין
 הַכְּפִים בְּכָל הַכְּפִים, פִּי בִן חַיִּבָה יִשְׁמֵר
 מְלֻמָּה מְשֻׁמָּה עַל פִּי הַשָּׁבַע, הַכְּפִים עוֹשִׂין
 מְלֻמָּה וְהַכְּפִים עוֹשִׂין וְהַכְּפִים לְכַבְּשׁ, וְכֵן רֹב
 לְעֲשׂוֹת לִפִּי הַכְּפִים שְׁמֵמָה וְהַכְּפִים לֹא יִתְבַּרְכוּ עַל
 הַכְּפִים מְשֻׁמָּה לֹא יִתְבַּרְכוּ.

כסו יאמך בראשית

מלמד מה שנכתב
 החורה נכמה מקורות השתדלות: הסיים עבה טובה גהנלל מהמקרים המהמנשים בענין
 נחלמד (דברים ל"ג) ועשית מעשה וכו' (שמות ל"ג) ואחש לא מלאך אלהי מפחה בידו
 וכו'. ופרשת שמעיה חולשה רבים כמו שיעל. וכבר הוזכר בפירושים האחרונים
 שהעלה לא תועיל רק בדברים שהם צדוק לעשות והוא מבורך.
 ועל הנכנס בזה נהגו האבות הנשואים
 והנביאים הקדושים בכל עסקיהם הזמניים עם היות שהיו מתנחלים מאח האל יתעלה
 ומנצחיהם מאח כי לאו שהרישול והרפיון כמה שצדקם להעזר בדעתם וירונתם יהיה
 טעם עתה צדקם כבד אפטר שעל ידו יחלט נח הצטוק ההוא זה כי כחשך בעולם
 הגוף ובגיאורו וכן פעולותיו הטבעיות יהיה טעם לכה השכלי להחמק בפעולותיו
 המיוחדות ובתפקיד אחד מהיה יפקד גם הוא מהטעם ממשכחיו ע"ד זה צדוקם טעם
 המשכלה ומחזקה ומחמלה בפעולותיה המיוחדות ומשלה ארון כל עז ימשך אליה
 חוט השדר המסוך אליה משה ה"ה והשגחתו המיוחדת עד שיתלמו כל עניניו בהלכה
 השלימה וכפי אשר יחסי ההתחזקות על השלמותן יחסי הטעם האלהי זה הוא מהגבי
 עזיו כי עצה המודרות הלאו לכא כזו אשר זו עד שחכיה זאת הלורה השכלית והעולמית
 הכנה לקבל ההשגחה האלהית האישית כמו שהלורה השכלית והחזקה היא צדוקם
 וזיה מושג אל הלורה הזאת השכלית ומי לנו גדול ומשום מלך ואסוד לאלהיו כדור אדוניו
 אשר היה מובטח מפי בניה כאמן לה' ולכל ישראל ועמ"ל לא סר מהשהל כלל מאמליו
 כמו להכלל מלך כל ארציו ומלך שולל. ולא סמך על הצטחוחיו כי ידע כי ישועת ה"ה
 והצטחוחיו לא יחולו רק על דאש המשלים את טוקו בפעולותיו האטיות כל אשר חספיק
 טכלו וכאשר יחסי ממנו כבד יפול צו מוש העללה והרישול ויחסי כמו מלקבל העזר
 וההשגחה האלהית והוא מה שחייב ארונה לשנות את טעמו להתחולל ולהרדיד ריוו על
 זקטו (ש"ס כ"א). כי עם שהוא ענין של מילוס וריוון ורסוק: אלל הנפש כיון שהיה
 באיפטרותו לעשותו והוא אופן מאופכי ההללה ואם הוא ענוה אס לא ישעה ככר יהיה
 חסרון צדק השתדלותו ויגדס להדין מעליו השועת ההשגחה האלהית וכ"ה טס דרשתי
 את ה' ועבתי ומכל מגרותי הללני (תהלים ל"ד). ואמר כי חסר טעמו את טעמו
 ובשורת כל מה שצדוק דרש את ה"ה על הללתו ולא ענה ארונה והלילו מכל מגרותיו
 מה טלף היה דאוי שיעשה בן אס לא ימלא את ידו בהשלמתו כל מה שצדוק לעשות
 והוא עלמו מה שצדוק בהיותו צדוקם בכל דברי חפלתו ובפרט ברוך דברים הטעם ויין
 ורסוק ויין לי מכיר אשר מוכס ממני וכו' זכתי אלך ה' אונתי וכו' (שם ק"ג). אשר
 שבר פיה לכו הנה והנה להעזר צדוק השתדלות מהמעשים האטיותיים ולא מלא לא
 על לל השמלט אלל טוס ארונה ורע כי אין לו מכיר ולא להולל את נפשו כי אשר מוכס
 ולא על לך ספיקו והצדקה כי אין דוכס לנפשו וכאשר כלתה אליו איפטרות ההשתדלות
 מה נשאר לו רק לעשותו וחפלתו. ולזה אמר (שם) ההשגחה אל דכתי וכו'. הולילה
 ממוכר נעשוי וכו'.

האמתיות מזה הסיפור אשר חנו בצדוקו ככך מה שהשתדל העלם יעקב צדוק להכלל
 מיד חששו מיד עשוי הטעם והמטעם ארונה בלחון שלל יסאל עליו טוס עברו ופסקו
 להצטחוח כה"ה אשר הצטחוח מפאת המדעלותו כי דלתי כל מעשיו ועשתותיו מקודרות
 על זה הסיפור האמתיות כמו שיעל וחלילה לנו עזבר ציעקב רק טוב כי הכה ה' כלל עליו
 להעיד על שלימותו

ראש הקצרים יתכן - אלה בראש ואלה

3 והנה יסוד לביא מלס שילודו כמותם ואשר האסוף ללמם טכל
 אשר יוכל לשנה מטייה לא תכל אולם החיבה האמת. ולא עשו כדכב בה אכל הוא טס
 החוקי מוטס את המרובה. ואם תאמר ישנה קטנה ויסמך על הנס הזה. וזה השם יתברך
 לעשותם גדולה כדי שידיא אותה בני זדור ויתמהו בה ויספור עליה וידברו בעין המבול
 ובטס החיבה וזיה ופך לחובט. אשר ישו חשובה וזה צדוק אותה גדולה למטס בנס
 כי בן הודך בכל הנטיס שבחורה או בבניאים לעשותם מה שביד אדם לעשות השאר
 יהיה ביד שמים.

4 ויתכן שנאמר עוד כי היה זה כדך שהמלכות עושה
 בבואם למלחמה. כי עתה היו ממוננים ליכנס לארץ ולבא במלחמה עם מלכי האמורי אשר
 בעבר הירדן ועם השאר כולם. כמו שאמר בוטעים אנתו אל המקום אשר אמר ה' ה' והיו
 משה והנשיאים צריכין לדעת מספר חלוצי צבא המלחמה וכן מספר כל שבת ושבת ומה
 יפקוד עליו בערבות מאב. במערכות המלחמה. כי התרה לא תסמך על הנס. שירדוף
 אחד אלף. זה טעם כל יוצא צבא בישראל. כי המנין מפני צבא המלחמה.

כסו יאמך בראשית

6 הנסים ואף על פי שהן שנוי טבע של מצוי
 מאחד הנמצאים, הרי טבע אישי בני האדם
 לא ישנה אותם ה' כלל על דרך הנס, ובגלל
 היסוד הגדול הזה אמר מי יתן יהיה לבבם זה
 להם וגו' וכו', ובגלל זה באר הצווי והאזהרה
 והגמול והעונש, וכבר בארנו היסוד הזה
 בראיותיו בכמה מקומות בחבורינו. ולא
 אמרנו זאת מפני שאנו בדעה כי שנוי טבע
 אחד מאישי בני אדם קשה עליו יתעלה, אלא
 זה אפשרי והוא נמצא תחת היכולת, אלא שלא
 רצה כלל לעשות זה ולא ירצו לעולם כמי
 היסודות החוקיים התורתיים, ואלו היה מרצונו
 לשנות טבע כל אחד מבני אדם למה שירצה
 יתעלה מאותו אדם, כי או היו בטלים שליחת
 הנביאים וכל הצווי כולו.

5 והיו ענה הנחה בכל כוכבי ארצות. וכן דעה עוד
 מה. עצמו שנאמר ויהלה משה לרגל את ידיו. וכן ביהושע בן נון טנים אנשים
 סרגלים. ועל כן היה טוב ביניו משה. כי הכתוב לא יסמך בכל כדשיו על הנס. אבל
 יזהו בכלחמים לחולץ ולהסבר ולהרוב. כאשר בא הכתוב במלחמת ה' שהיתה על פי
 הים ובמקומות רבים.

כסו יאמך בראשית

סוס מוכן ליום מחמה וזה החשונה. שלמה המלך ע"ה יחזיר כן אדם בנחמיו הזה
 שיעשה לו דבר שיצטרך לעשות בדרך המבצע כל מה שבחבול ושימאיר השאר בידו
 שמים כי הנס אינו חל אלא בחסרון המבצע. ועיקר צירוף האדם בכו על מרח המבצע.
 ועל כן יצטרך שיעשה האדם פעולות ופניות שיהיו חכמות להשיג בהן הפזו ולעבד על
 משאלות לבו, כמי שרובה ללכת למלחמה על איבוי טראדי לו. שיכין כלי ויין והסוסים
 ומרכבות ליום מלחמה, שאם אינו מכין רסמך על הנס ימכר ביד איביו, או כמי שיש
 לו חולה שהוא ראוי לתקן לו מסעדים והסוסים למאכלו. ומאכלו המאכלים המצויים
 ולמנוע ממנו המאכלים המזיקים. ואזי יעשה לו כל וכלתו ההשתדל בכל מה ועשה בדרך
 המבצע כל הנהגותיו אין ראוי לו לבטוח שיגיע אל יצתו רק בכס יתעלה לא בהכנות
 האלה. כי יש אדם שיאבד במלחמה עם כל ההכנות ויש שיציל מבלתי-דעתו. ויש חולה
 שימות עם המאכלים המצויים ויש שתגיע לו רפואה עם המאכלים הרעים המזיקים. ואם
 כן אין עיקר החשונה בענין המלחמה ולא בענין הרפואה להכנותיהם רק בכס יתעלה
 שכן בחיוב: הרפואה לשבורי לב ומחשב לעצבותם. והנהיג: לא בגבורת הסוס היפך לא
 בשוקי האיש ירהו. וכוונת: שקר הסוס לחשונה. זאת כונת החזרה הרב המזיקים
 מוכיחין כן. ולכן חנה החנה לישראל להשתדל בהכנות האלה שיצאו חלוצים בעלותם
 למלחמה על אויביהם. והשימו ארבי. ושישלחו מרגלים בערי האויבים. כי כל הצנינים
 האלה הם הכנות לעשות מה שבכס האדם לעשות בדרך המנהג המבצע. ואחר כך יעשה
 הנס על כל מעשה המבצע. ואצ"פ שישראל לא היו צריכין לזאת לפי מה שנתון
 בדרך המנהג המבצע כי אם על פי החכות והעונש. ואם היו זכאין בכס מהם יצאו עמים
 רבים. ואם היו חייבים משט מן האויבים יצאו רבים מהם. מכל מקום באה מצות החזרה
 לישראל לעשות כל השתדלותם בהכנות האלה ואחר כך למסור הענין למי שהתעשרה לו.
 כי התורה לא תסמוך על הנס לעולם.

כגון בתי, ומהלך אלה

השתדלות צריך מאד לכל דבר טוב בין למילי
 דעלמא בין למילי דשמיא שאעפ"י
 שהכל בידי שמים אבל כבר מלתי אמורה
 שלפעמים כך גזרה חכמתו ית' שלפי השתדלות
 והתריצות שיעשו כן יקים דבר

לכן חיובא רמיא לכל דבר טוב למהר
 להשתדל וכל אשר בכחו יהיה עושה הו' המוב
 בעיניו הוא יעשה וקובע שכר הרבה להמשתדל
 כאלו הוא גומר ועושה:

בעיני דומא בהמרת קדושת הנוכה. ודשתי ביטוד הנס של היום הראשון.
 שהיה מהשארית מעט השמן כ"י המ"ה. שזה לא היה מאי אפשרות של גם על לא
 דבר. כי זה נאמר רק בענין נס שערפ נביא. שערפ מוגבל הוא מצד של השליחות
 פ"י כח בשר ודם. אבל בנס שנעשה בלא גזרת נביא רק מרעוזה עילאה הו' ד'
 תקצר לחודש יש מאין. אמנם עיקר דמילתא הוא מפני המצוה של שמן זית. שאם
 היה כל השמן כלה. ונתחודשה בריאה אין זה בכלל שמן זית. וישית רש"י מבחנת
 מ"ס בחיטים שירדו בעינים. שלא ע"י נס כ"י תהום' שם. הוא משום דע"י נס
 בריאה אחרת הוא ואינם בכלל חיטים כלל. ולא צריך קרא דמשבוהתיכם למעטם.
 דהו' כקטניות ושאר מינים. וה"ו אין זה שמן זית. והיה הזכרה להשאיר מעט
 וע"כ היה הנס גם ביום ראשון וגרם לקביעות שמונה ימים.

216 רמב"ם הלכות, 217 יורה דעה

הנהגה והמוריס על הנסים בחנוכה ונפודים קודם על הכל וכו' ולא לא
 לאמר אין מחזירין אותן [טור] וע"ל ס' תרפ"ב ות"מ וכל לאתרו בחוק שאר סרמון
 וילומר סרמון הוא יעשה לנו נסים כמו שטעה ציונים ההס וכו' והכי נהוג [כל זו]:

ע"ז הלכות, 216 רמב"ם, 20

בש"ע סעיף ד' שם בהנה ויאמר
 הרמון הוא כ"ו ועיין מ"ס א"ז בכ"ס דא"נ דמוכ בברכות שאין להתפלל שיעשה לו נס מ"ס כיון
 שאומר יעשה לנו לשון רבים. שסיר דמי ולכן בנוסח סאחר נשיאת כפים לא יאמר ויעשה לי נסים רק
 ויעשה לנו וגם יש לחלק דבגן ההיא דמלחמת חסכתאי שהנמים היו ר"ך מבע העולם לא היה תפלה
 שוא אבל צריך לומר להתפלל שיעשה לו נס היוצא מדרך מבע העולם: אין ראיה מעובדא דר"ה בן רוס'
 דבב טוברי' וע"ד ותגזור אומר ויקם ע"ס:

לפי מהלך, ע"ז הלכות, 216 רמב"ם

אזה תקום תראה אין כי עת למנהג כי בא מוקד' ויקדש שמו הגדול בישראל ובעמים למנו
 ולמנו עם ותמלחו. בשורד המבצע ובבנים גלויים. והמוך צרה ימציאם עוזה רוחה — עת צרה היא
 ליעקב וממנה נחשק ואין על פי ש"אין מוכרין מעשה גישים, (וכרות זך ט"ז) אבל שמים
 הוסיף המובטחים לנו על ידי הבהירה שמוכרת עתידים לבוא — ופסיד אמורים. והלחן הוא יעשה
 לנו נסים. כמו שיעשה לאבותינו בימים ההם באתן ההי'. (א"ש ק"י בסוד ישר שבת כ"ב).

ע"ז הלכות, ע"ז הלכות, 216 רמב"ם

ומלות שאינו ברשותו, יורו נ"כ ע"ג שאין ראוי
 לאדם להתפלל לאל אפילו על דבר
 הכרחי. אם יש יכולת בידו וברשותו להשלים
 סדר הטהור, כי אפילו שאין לו סמ בסלו אלא
 כדי סעודה אחת ואומר מה אוכל למחר הרי הוא
 מקטני אמנם (יבמות ס"ג), כ"ש להתפלל לאל
 שימן לו: מזונות כפיות לאל ירו לאכול ממה שיש
 בידו, או יכול להשכר אל לרור נקוב, וכמ"ס
 דוד ע"ס (תולעים ס') הכס לנו עזרם מלך ושוא
 תשועת אדם, כלומר כשאין לנו יכולין להשיע
 עלמט בדרך הקבע ומשועמטו היה שוא, חז הכס
 לנו עזרם מלך, כי כשאמטו יכולים להשיע
 עלמט בדרך קבע, לא נבקש מה' שיעס לנו
 נפלותו ושיעזור לנו מהלך:

ס"ב ג"ה א"ת"ג, 216 רמב"ם

המעים

המעים שארצם להדליק ח' ימים
 מאותו סך מפני שכל ישראל
 היו נחוקת עמתי ממים וא"ל לתקן שמן
 סבור עד שיעברו עליהם ו' ימים מיום
 סומאמס ויס א' לכתיבת הוימים ונקוס
 להוציא מהם שמן טבור וכו' כחז שהיה
 להם שמן טבור רחוק ל' ימים והארצו
 ח' ימים בין הליכה וחזרה ואיכא למודק
 למה קבע ח' ימים דכיון דשמן שכתך
 היה בו כדי להדליק לילה א' נחלא שלא
 נעשה הכס אלא ב' הלילות ו"ל שחלקו
 שמן שכתך לח' חלק' וככל לילה היו טחמי'
 בחמור חלק א' וסיח דולק עד ספק
 ומחלא שכל הלילות נעשה כס ועוד ו"ל
 שלחמך שכתך שמן כנרות כחמור כשיעור
 נשאר הסך מלא ככתחלה ויכר הכס
 חף כליל סא' ח"כ שכליל ראשון נחט כל
 השמן כנרות ודלקו כל הלילה וכבקר מחלו
 כנרות מלאים שמן וכן ככל לילה ולילה:

216 רמב"ם, 217 יורה דעה

נס יסוד מד'

הנוכה שיכת למסכתא דניסים, היא גם שבארץ ישראל. יש חשונה של אבא הרב זכר צדיק
 לברכה, מדוע הנס היה שמונה ימים. וה"ו לומר מנס השמן של אלישע הנביא והאשה
 השומנית שצריך מקום אחיהו לנס, לכן ביום הראשון היה צריך להישאר קצת שמן. אבא
 הרב זכר צדיק לברכה, אמר שזה נכון לגבי נס שנעשה על-ידי בני אדם, אבל ניסים שנעשים
 ישר מהקודש ברוך הוא, אין צורך במשה"ס. הו' לישוד מיוחד במסכתא דניסים בחנוכה, גם
 שבארץ ישראל, הנס האחרון לפני הציאה לגלות. נפגשים בנס של גילוי הקודש ברוך הוא
 לבשר דם במלא גבורתו וגולתו באופן יסודי. יש גילוי הנס מראשית ועד אחרית, במידה
 היותר גדולה: מראשית של קריעת ים סוף ועד אחרית של חנוכה. מכאן הפצת אור, להתחנך
 במעשה הקודש ברוך הוא אליו היום.

ע"ז הלכות, 216 רמב"ם, 217 יורה דעה

הרמון הוא כ"ו ועיין מ"ס א"ז בכ"ס דא"נ דמוכ בברכות שאין להתפלל שיעשה לו נס מ"ס כיון
 שאומר יעשה לנו לשון רבים. שסיר דמי ולכן בנוסח סאחר נשיאת כפים לא יאמר ויעשה לי נסים רק
 ויעשה לנו וגם יש לחלק דבגן ההיא דמלחמת חסכתאי שהנמים היו ר"ך מבע העולם לא היה תפלה
 שוא אבל צריך לומר להתפלל שיעשה לו נס היוצא מדרך מבע העולם: אין ראיה מעובדא דר"ה בן רוס'
 דבב טוברי' וע"ד ותגזור אומר ויקם ע"ס:

לפי מהלך, ע"ז הלכות, 216 רמב"ם

אזה תקום תראה אין כי עת למנהג כי בא מוקד' ויקדש שמו הגדול בישראל ובעמים למנו
 ולמנו עם ותמלחו. בשורד המבצע ובבנים גלויים. והמוך צרה ימציאם עוזה רוחה — עת צרה היא
 ליעקב וממנה נחשק ואין על פי ש"אין מוכרין מעשה גישים, (וכרות זך ט"ז) אבל שמים
 הוסיף המובטחים לנו על ידי הבהירה שמוכרת עתידים לבוא — ופסיד אמורים. והלחן הוא יעשה
 לנו נסים. כמו שיעשה לאבותינו בימים ההם באתן ההי'. (א"ש ק"י בסוד ישר שבת כ"ב).

ע"ז הלכות, ע"ז הלכות, 216 רמב"ם